

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

cabant. Siquidem Dei virtus in Apostolorum infirmitate perspectior erat, magisque explendescibat: propterea quod cum infirmi atque imbecilles essent, robustos frangebant: & cum paupertate laborarent, diuites & copiosos vincebant: & cum rudes & indocti essent, sapientes & eruditos superabant.

Eidem. 5.

Qui superioribus temporibus Ecclesiæ status esset, ignorare mihi videris. Neque enim, si id scires, de his rebus dubio atque anxio animo fuisses. Ego verò calentibus lachrymis hoc nomine profusus, quod cum opum *scrinia* habeamus, ipsas tamen opes propter segnitiam nostram (de me loquor) amiserimus, ad ea, quæ per literas significasti, explicanda veniam. Apostoli, cum mortale corpus ac luto quouis imbecillius haberent, atque exagitarentur & vexarentur, mortuos excitabant, paralyticorum solutos artus astringebant, ægrotos sanitati reddebant, dæmones profligabant, futura prædicebant, Spiritus sancti præsentiam hominibus conciliabant. An non enim Simonem ad eos his verbis vitæ audisti, Date & mihi hanc potestatem, ut cuicumque manus imposuero, accipiat Spiritum sanctum? Quidnā est quod cum his opibus comparari possit? Quid his præstantius & excellentius? Equidem ipse, si quis totius terræ Imperia, hoc est Assyriorum, Persarum, Macedonum, & Romanorum collegerit, atque sermonis vi & facultate unum ex omnibus effecerit, illudque cum his diuitiis compararit, eum ut stultum ac stolidum puerum, *quicumque* rerum naturam internoscere nequeat, condemnarint. Quod si, quæ his maiora sunt, animo perpendas, maiores diuitias perspicies. Domini omnium rerum contubernales mensæque consortes extiterunt: diuini colloqui honore affecti, ac doctrina naturæ capum superante ornati atque instructi sunt: ad filiorum adoptionem, Deique amicitiam peruenerunt. Etenim velut præfecti quidam erant circum regem:

Θεὸν ἐδόξασαν· ἢ γὰρ δὴ ὡς ἡμῖς τῷ θεοῦ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῶν ἀποστόλων ἐδείκνυτο μειζῶνως καὶ διέλαμπεν, ὅτι ἀδυναεῖς ὄντες, τῶν ἰσχυρῶν ἀεὶ μέγαντο, καὶ πεινῆτες ὄντες, τῶν πλεσίαν ἐκράτου, καὶ ἰδιώται τυγχάνοντες, τῶν σοφῶν ἀεὶ ἦσαν.

Τῷ αὐτῷ. ε.

Εοικας τὴν κατάστασιν τῆς ἐκκλησίας, τὴν ὅτι τῶν ὑπερέτων χροίων ἀγνοῶν. οὐ γὰρ ἂν γνώσκων περὶ τῶν ἠπώρησας. ἐγὼ δὲ δακρύσας θερμῶς, ὅτι τὰς ψυχὰς ἔχοντες τοῦ πλούτου, τὸν πλεῖστον αὐτῶν ἀφ' ῥαθυμίας, πόνε ἐμαυτοῦ φιμῶ μέρος, ἀπωλέσασθαι, ὅτι τὸ σαφηνίσαι τὰ διλωθέντα ἤξω· οἱ ἀπόστολοι σῶμα ἔχοντες θνητῶν, καὶ πηλὴ πάντος ἀοσκήτων, ἐλαυνόμενοι τε καὶ διωκόμενοι νεκροῦς ἠγειρον, ἀδελυτικῶς ἐσφιγγον, νοσοῦντας ἴωντο, δαίμονας ἤλαυνον, ἀρούφῃενον τὰ μέλλοντα, πνεύματος ἁγίου παρουσία ἀρθεῖνοι, ἢ ὅσα ἠκούσας τοῦ Σίμωνος φησαντος αὐτοῖς, δότε καὶ μοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ὡς ἐὰν ὅτι πᾶσας χεῖρας, λαμβάνη πνεῦμα ἅγιον· τί τοῦτο τοῦ πλεῖστον ἴσων; πῶς δὲ πηλὴ ὑπερέτων, ἐγὼ εἰπάσις τῆς γῆς συναγαγὼν τις τὰς βασιλείας τῶν ἀστυρίων λέγω, καὶ περσῶν, καὶ μακεδόνων, καὶ ῥωμαίων, μίαν τῶ λόγῳ ποιήσας, καὶ παρβαλλοὶ τῶ τῶ πλεῖστον, ὡς ἀνοήτως παῖδες καταγνώσασθαι, καὶ μὴ εἰδότες ἀφαιρῖναι παραγμάτων φύσιν· εἰ δὲ καὶ τὰ τῶν μείζονα ἐπισησας, μείζονα ὄφει τὸν πλεῖστον, σιμῆται καὶ ὁμοστῆται τοῦ πάντων δεσπότης γένηνται, ὁμιλίας κατηξιώθησαν θείας, παιδεύσας ὑπερφυοῦς ὑποθεσίας καὶ φιλίας ἐντός ἐγένοντο· οἷον γὰρ ὑπαρχοὶ πινες ἦσαν περὶ τὸν βασιλέα, καὶ ἀσπῆρες τῶ ἡλίω τῆς διχμοσύνης συμπεριπολοῦντες, καὶ δεχόμενοι ἐξ ἑλπίων ἐξ ἐλεφάντιος, ἴσως γέρας ἀνθρώπων.

πινον

Αθ. ο.

πρινον ἀδύνασας, ἀλλ' ἐξέστειλαν, οἷαν ἐδ' οἱ τῆς γῆς βασιλεῖς ἐχχασιν. ἐρρέθη γὰρ αὐτοῖς, ὅσα ἐάν δύνῃτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεξιὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὅσα ἐάν λύσητε, ἔσται δεξιὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. εἰ δὲ καὶ τὰ σκεῖσε ἐπισημειώσατε αὐτοῖς ἀγαθὰ λογισατο, πλέον ἐν πλάγιον. εἰ δὲ τις ἀπίστει τοῖς μέλλουσιν, ἀπὸ τῆς παρόντων ἀπόδειξι λαμβανέτω. ὁ γὰρ γῆς τε καὶ θαλάττης βασιλεύων, ἀπεισιν εἰς τὸ μῆμα τῆς ἀλείως τῶ ὄρα περὶ πύξομοιο. εἶδες τὸν ἀκήρατον πλοῦτον ἐν οὐρανόις σκεύει κείμενοι; θεὰ καὶ τὴν θεῖαν σοφίαν εὐτελέσει λόγοις καὶ παραδείγμασι κραθεῖσαν. εἰ γὰρ πρὸς τὴν αὐτὴν ἀξίαν μόνον πρὸς ἑαυτὸν Θεὸς, καὶ μὴ πρὸς τὴν ὠφέλειαν τῆς ἐπιτελεσθέντων, ἕραιοις ἀν καὶ θεοῖς λόγοις τε καὶ παραδείγμασι ἐχρησάτο. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνθρώποις ἐνομοθετεῖ ἀσθενέσι τυγχάσσι, καὶ ἀνθρώπων δειλοῖς λόγοις, ἔπαυ γὰρ ῥαδίως τὰ ἴσθη αὐτὸς νοῆσαι ἠδ' ἰδῆναι, ἰδιωτικῶς λέξασε ἐκείρασε τὰ γῆα μαθήματα, ἵνα καὶ γυνὴ καὶ παῖς καὶ ἀπάντων ἀνθρώπων ἀμαθήσματος κερδάνησι καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροάσεως τῆς γὰρ τῆς πολλῶν καὶ ἀγελοτέρων φροντίσεως σωτηρίας ὁ λόγος, σαφηνεία τοσαύτη ἀφ' ἐπιλανθρωπίας τῆς νομοθετείας κραθεῖς, οὐδένα τῆς χ' δυνάμιν ὠφελείας ἀποστερεῖ. ἔτε δὲ τῆς σοφωτέρων ἡμέλησεν. ἐν τοσαύτη γὰρ σαφηνεία ἔπαις ἀπόρητοι λόγοι καὶ ἀσθησαυροὶ πνευ ἐνομοῦσιν, ὡς καὶ τῆς σοφωτάτης καὶ ἐλλογιματάτης τῆς ἀνθρώπων πρὸς τὸ βάθος τῆς νοημάτων ἰλιγίαν, καὶ πρὸς ἀγαθὴν πολλὰκις τῶ ἀγαταλήπια τῆς σοφίας.

ac velut stellæ vnâ cum iustitiæ Sole cursum obeuntes: atque non eburneas quasdam tabellas, quæ humanū aliquod præmium & honorē parturirent, verum eiusmodi potentiam atque auctoritatem, quæ ne terreni quidem reges habent, accipientes. Iphis enim dictum est: Quæcunque ligaueritis super terram, erunt ligata & in cælis: Et quæcunque solueritis, soluta erunt. Quod si ea etiam quæ in futuro *Matth. 18.* æuo ipsis promissa sunt, cum animo tuo reputes, magis adhuc obstupesces. Porro si quis futuris diffidit, à præsentibus argumentum sumat. Nam qui & terræ & maris imperium obtinet, ad piscatoris sepulchrū exofculandorum ossium causa se cōfert. An non immortales opes in fictilibus vasis conditas perspexisti? Vide iam diuinam quoque sapientiam abiectis sermonibus & exemplis temperatam. Nam si Deus dignitatis tantum suæ rationem habuisset, ac non potius legentium vtilitati consultum voluisset, cælestibus profecto ac diuinis sermonibus & exemplis vsus fuisset. Quoniam autem hominibus, qui infirma & imbecilli natura præditi erant, atque humanis verbis (sic enim ea, quæ ipsorum captum excedebant, intellectu facile consequi poterant) opus habebant, leges perscriberebat: idcirco rudibus & incultis verbis cælestes disciplinas temperauit: vt & mulier & puer, & omnium etiam mortaliū indoctissimus, ex ipsa quoque auditione commodi aliquid perciperet. Siquidem plebeiorum ac gregalium hominum saluti prospiciens diuinus sermo, tanta ob legislatoris humanitatem & benignitatem perspicuitate temperatus est, vt neminem ea, quæ ipsis viribus respondeat, vtilitate priuet. Quanquam ne eruditorum quidem commoda neglexit. Nā in tanta perspicuitate tam areani sermones, velut thesauri quidā insident, vt sapientissimi etiā & eloquentissimi quique homines ad sententiarum profunditatē æstuēt, animique vertigine afficiantur, atque etiā persæpe sapientiæ magnitudini, vt quā consequi ac percipere nequeant cedendum sibi esse ducant.